

ספור 2: "לא זוכר כלום"

בחפזת חנכה לקחה אותנו סבתא לפסטיגל. אותנו - הפונה אותי ואת אחי הגדול ממני בשנתיים. נסענו להיכל הספורט בתל-אביב, וכשהגענו, ראינו הרבה ילדים ומבגרים. "חשוב לתת ידים", אמרה סבתא, "כדי שלא נלך לאבוד". "מה פתאום נלך לאבוד", אמר אחי, "אנחנו כבר גדולים!" ועזב את הידים של סבתא. נכנסנו לאולם שהיה מואר באורות צבעוניים. המון ילדים מחאו פנים בהתלהבות. סבתא החזיקה את ידי בחזקה והתקדמה בריצה אחרי אחי שהחליט ללכת לבדו. מכל הכוונים דחפו אותי, אבל ידעתי שסבתא לא תעזב אותי.

פתאום נעשה חשך באולם, ואחר-כך נדלקו האורות על הבמה. לרגע נעצרה סבתא והחלה צועקת: "אודי! אודי!" זה שם אחי הגדול. אודי נעלם בין כל הילדים וההורים. אני רציתי לבכות, אבל פחדתי מסבתא. כל מיני אנשים נסו לעזור לנו למצא את אודי. רציתי כבר לשבת ולראות את המופע, אבל אודי לא היה. "מה יהיה עם אודי?" חשבתי שאולי לא נמצא אותו.

"אל תדאג, נמצא אותו!" אמרה סבתא. היא, כנראה, רצתה לעודד אותי וגם את עצמה, וחשבה על אותו הדבר שאני חשבתי עליו. רצנו ממקום למקום. היה לי חם. רציתי לשותות ובעקר רציתי הביתה.

לא זוכר כלום מהפסטיגל. שמעתי מחיאות פנים. ראיתי את סבתא ואת אודי מתחבקים ובוכים, וכשקמתי בבקר, שאלה אמא: "איזה שיר אהבת ביותר?"